

ностъ е протъкана съ една *великолепна система* — *уникумъ у насъ*, пъкъ може би и *вънъ нѣма* и до сега още такава система.

Всички пиеси, поставяни у насъ за пръвъ пжтъ, тя придружаваше съ резюмета. Така и най-сухитѣ произведения на Исбена, Бьорнсона, Стринберга и Брандеса (повечето нейни преводи) доби-ваха значение и за най-неподатливия слушателъ. Още презъ 1897 год. въ Русе тя поставя Нора, която три вечери подъ редъ се играе при препълненъ салонъ.

Сцената — игра на криеница съ дѣцата, весело и бурно се акламираше, а *при страхотния танецъ на тарантелата и финалнитѣ думи: „Още 24 часа ми остава да живѣя!“ — цѣлата публика ридаше неудържимо! Такова мощно завладяване на публиката съ риторична материя като „Нора“, не е постигано отъ никоя европейска артистка* даже и отъ крайно темпераментната Дузе, споредъ твърдението на италиянецъ, голѣмъ нейнъ поклоникъ.

Кой ли пъкъ не я помни въ нейната величава Магда (Родина—Зудерманъ) — дишаща животъ и красота, неосѣща бури и побѣди? . . .

Кой не се е прекланялъ предъ нейната свято-чиста Монна Ванна! и нейнзта ваяна Сава (Ржавица-Бьорнсанъ)?

Ами философската трактовка на Сафо остава уникамъ, не само за у насъ но *може би за дълго време нѣма да се роди артистка въ Европа съ такава ерудиция за разрешаване на такива сложни психологически проблеми.* — Въ своето резюме, Роза мотивира: „Сжщество, което не е въ състояние да се издигне надъ плътското, надъ земното — не може да бжде божествено! И никога не ще почувствува себеутешението на великата трагична самостта на твореца“. Ето защо Розината Сафо тръгва като сомнамбулъ къмъ фаталната скала — саморазвѣнчала челото си, смачкала като въ снь лавровия вѣнецъ, който заедно съ лирата се изхлѣзватъ изъ ржцетѣ ѝ, падатъ въ морската бездна, следъ които полита и самата Сафо! . .

Каква дълбока и величава инвенция! . .